

TRON PÅ EVANGELIET MÅSTE ERÖVRAS I VARJE GENERATION

JAG BRUKAR TÄNKA att den kommersiella ungdomskulturen slår in liksom en kil mellan generationerna, ja mellan varje generation. Det rör sig om klädval och annat mode, om stil och umgängesformer. Men inte minst handlar det om val av musik. I många hem är det så att barnens eller i första hand ungdomarnas musiksmak både i form av musikstil och volym är mer eller mindre svårtolerabel för deras föräldrar. Det skapar distans. Det är beklagligt men i stor utsträckning en logisk och naturlig följd av den ekonomiska exploatering av köpstarka ungdomars känslighet för trender och önskan att inte sticka av från det som är "rätt". Mammon har inget intresse av sammanhållning mellan generationerna. Det är vinstmaximering som gäller.

Det är ett visst avstånd som präglar förhållandet även mellan generationer i kyrka och missionshus. Distans skapar bristande förståelse och orsakar spänningar och ibland motsättningar. Det kristna tålmodet kan sättas på prov. Att kommunicera över generationsgränserna kan te sig som en övermäktig uppgift.

Att överrätta tron till nästa generation innebär därför en inte obetydlig utmaning. Härtill kommer att tron även måste tas emot personligt och uppriktigt. Det går inte av sig själv. För ändamålet krävs Guds nåd.

Apostlarna och profeterna har gett oss en tro på Kristus. Denna tro är en lära eller undervisning. Tron har ett innehåll alldeles utan en enda troende. Trosläran har ett objektivt innehåll bestämt av Bibelns undervisning.

Men den tron gör ingen enskild salig utan ett moment av tillägnelse, av subjektivt bejakande. Det uttrycks väl genom bilden av den mottagande tomma handen. Tillgodogörandet kan vara en engångshändelse. Det finns de som kan påstå att den ena dagen trodde jag inte, och följande dag trodde jag. Vanligare är att tron är en process, en förändring över tid, allra helst en fördjupning. Trons växt och fördjupning kan ske genom att olika delar i den kristna läran blir levande och kär för den troende under olika tider i livet. En mognad kan också ske genom att jag får kunskap om nya, för mig tidigare okända eller obemärkta, delar av den kristna tron.

Vilka delar av läran som vid en viss tid är kända, aktuella eller relevanta beror på faktorer som mina livsomständigheter, undervisning jag tar del av liksom av Guds Andes verk. Den som är ensam lystrar till evangeliet på ett sätt. Den som söker Gud för att få visshet om han alls finns hör på ett annat sätt. Den som söker förvissning om sina synders förlåtelse lyssnar på ett tredje sätt.

Vi som var unga och gick i skolan i efterdyningarna av "1968-revolten" har inte undgått att bli påverkade av de frågeställningar som skola och media då och under långa tider därefter fokuserade på. Den som vuxit upp på landet har andra erfarenheter än den som är uppvuxen i en pulserande huvudstad som Stockholm eller New York – i vart fall om man känt den pulsen. Människor uppvuxna i Sverige, Turkiet eller

Begrunda är en bilaga till
Till Liv – Evangelisk Luthersk
Missionstidning som är ett organ för
Evangelisk Luthersk Mission –
Bibeltroga Vänner (ELM-BV).

www.tillliv.se

Redaktionsråd:
Anders Månsson
Peter Henrysson (redaktör)
Tel. 046-211 84 61
E-post:
begrunda.red@telia.com

Prenumeration:
Prenumeranter av *Till Liv* betalar 50 kr/år
(två nummer) för fördjupningsbilagan *Begrunda*.
Kontakta:
Ingrid Holmqvist
Storkågeträsk 11
934 94 Kåge
i.e.holmqvist@telia.com

Kan rekvideras
som småskrift på BV-Förlag,
0435-521 77 för 30 kr/ex.

Grafisk form:
Cia Andersson
Design för Livet HB
till.liv.design@telia.com

Kenya har gjort skilda erfarenheter och har olika behov. Därför kommer deras respons på evangeliet att skilja sig åt. Livsomständigheter, aktuella frågeställningar och skiftande behov – liksom Andens verksamhet – spelar således en inte oväsentlig roll.

På detta sätt finns skillnader även mellan olika generationer kristna. Det är därför viktigt att varje ny generation kristna ges frihet och utrymme att söka Gud och fördjupning på sina egna villkor. (Det bör visserligen inte ske utan ett pågående samtal mellan generationerna och under Ordets auktoritet, men likväl med ett mått av frihet och ömsesidig respekt.) Det kommer att leda till att de gör delvis andra upptäckter i evangeliet än deras föräldrar gjort. De kan komma att föredra en något annorlunda betoning eller formulering av sin tro. Det är viktigt att så kan ske. Gud skall tillbes i anda och sanning.

Den bibliska tron på evangeliet och förståelsen av det måste erövrats på nytt i varje generation (Martin Lloyd-Jones). Det kan förstås som att evangeliet inte utan ansträngning och kamp förs vidare till en ny generation troende. Men det betyder också att den nya generationen utifrån sina förutsättningar personligen måste tillägna sig en biblisk tro på Kristus.

Det kan inte vara ett legitimt krav att kräva att en yngre generation skall formulera sin tro på exakt samma sätt – eller i vart fall ha exakt samma betoningar i sin tro – som en äldre. Då riskerar äktheten att gå förlorad. Önskemålet om autenticitet kan visserligen drivas för långt avseende fallna människor i en fallen värld. Men om än den kristna trons objektiva innehåll inte förändras över tid, kommer de troende subjekten att prägla det faktiska och personliga uttrycket för sin kristna tro utifrån sina egna yttre och inre levnadsomständigheter. Det varken kan eller bör man söka förhindra. Det är en rikedom i trosuttryck som bör erkännas och välkomnas. I övrigt får det lämnas till undervisning, bön och Guds eget verk (Fil. 1:6).

Vi svarar inte för valet av utgångspunkt när vi tar det första steget på trons väg. Vad vi svarar för är rörelsen, riktningen. Den måste vara mot Kristus, mot Guds Ord, djupare, innerligare och med växande uppriktighet. Och när den upptäckten görs att med uppriktigheten är det inte så mycket bevänt, då kan rörelsen mot Kristus övergå i en vila hos Kristus.

Den vilan och förtröstan i Kristus bör även prägla den mogne, äldre broderns förhållande till den yngre. Något behov av att sätta sig till doms över kristna bröders tro och liv finns strängt taget inte. Den saken kan med varm hand överlämnas till honom som ensam dömer rättvist, Herren, (eller möjligen till kyrkotukten). Knappast finns heller något behov av att på eget bevåg med distans eller tystnad bemöta den som uppfattas som felande eller bristande i ett eller annat avseende. Från den mer erfarne och mogne brodern behövs i stället en uppmuntrande arm runt axeln och värmande ord på vägen. Det är snarare det friska och varma samtalet än den slutna tystnaden som inom sig bär det frö till växt, blomstring och skönhet som många längtar efter. Den som tänker eller handlar fel skall inte i första hand exkluderas ur gemenskapen utan omslutas med omtanke och därför varma förböner. Någon gång kan den mer erfarne lära sig av den som är ny på Vägen. Sådana lärdomar kommer dock sällan den självtillräcklige till del.

Jag läste för inte så länge sedan något i *Barnombudsmannens nyhetsbrev* (den 23.2 2006) som inte lämnat mig. Det innehöll bland annat några korta tankar från barn och vuxna. En pojke på 11 år hade formulerat sina tankar på följande sätt. "Man kan tycka olika utan att bli osams. Skillnaden är att om man tycker olika så pratar man med varandra och säger det. Om man är osams så pratar man inte med varandra." Kan det vara så enkelt?

Peter Henrysson
Redaktör